

ת"פ 11523/04/22 - מדינת ישראל נגד סיון מהלם

בית משפט השלום באילת

ת"פ 11523-04-22 מדינת ישראל נ' מהלם
תיק חיצוני: 431819/2021

בפני	כבוד השופט גיל אדלמן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמת	סיון מהלם

החלטה

החלטה בבקשת ההגנה לביטול כתב אישום בהיעדר שימוע ואי קיום חובת הידוע, לפי סעיף 60(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב-1982 (להלן: החוק).

העובדות

1. נגד הנאשמת הוגש ביום 14.3.2022 כתב אישום המייחס לה עבירה של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית, לפי סעיף 7 (א) ו-7(ג) לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), תשל"ג-1977.

2. בדיון שהתקיים ביום 29.11.2022 טען ב"כ הנאשמת כי זכות השימוע שלה הופרה בשל העובדה שמכתב היידוע שהיה אמור להישלח אל הנאשמת על פי החוק, אמנם נשלח, אולם לכתובת שאינה מענה הרשמי. עוד הוסיף הסניגור, כי דבר הדואר שנשלח אל הנאשמת "חזר לשולח", קרי ללשכת התביעות, בציון ההערה כי "הנמען העתיק מקום מגוריו".

בנסיבות אלה, לשיטת ההגנה, היה על המאשימה לפעול בשקידה לאיתור כתובתה העדכנית של הנאשמת, קל וחומר כאשר הנאשמת מסרה, בחקירתה במשטרה, את כתובתה המעודכנת. במאמץ מינימלי, לטענת הסניגור, יכולה היתה המאשימה לשלוח מכתב ידוע נוסף, שיגיע אל הנאשמת, בטרם הגשת כתב האישום נגדה.

3. המאשימה בתגובתה טענה כי מכתב הידוע נשלח לכתובת הרשומה של הנאשמת במשרד הפנים, והיא היתה גם הכתובת המעודכנת ברישומי המשטרה (הוצגה רשימת כתובות של הנאשמת במהלך הדיון); בנסיבות אלה, פעלה המאשימה כדין, על אף שדבר הדואר חזר.

עוד ציינה המאשימה, כי הנאשמת זומנה בחודש יולי שנת 2022 לדיון בעניינה במסירה אישית, מאותה הכתובת אליה נשלח מכתב היידוע, והזימון כן נמסר לידיה.

משכך, לטענת המאשימה, לא היה כל דופי בהתנהלותה, ואף אם סבור בית המשפט כי זכותה של הנאשמת לקיום שימוע טרם הגשת כתב האישום קופחה, הרי שאין בכך בהכרח בכדי להביא לביטול כתב האישום, וניתן לרפא את הפגם באמצעות קיום שימוע בדיעבד, בלב פתוח ובנפש חפצה.

דיון והכרעה

4. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים ועיינתי בחומר שהוגש לידי, מצאתי לדחות את הבקשה. אלו נימוקי.

5. סעיף 60 א(א) לחוק קובע:

"רשות התביעה שאליה הועבר חומר חקירה הנוגע לעבירת פשע תשלח לחשוד הודעה על כך **לפי הכתובת הידועה לה**, אלא אם כן החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי הענין, כי קיימת מניעה לכך" (ההדגשה שלי - ג.א.).

6. על בקשה לפי סעיף 60א לחוק חלה דוקטרינת הבטלות היחסית. על בית המשפט לבחון את מידת הפגם שנפל במעשה התביעה, כדי לשקול האם הוא מצדיק או מחייב ביטול מעשה הרשות. ככל שמידת הרשלנות של המאשימה גבוהה יותר, כך תטה ההחלטה לביטולו של כתב האישום. מאידך, ככל שהרשלנות נמוכה יותר, ניתן לרפא את הפגם בדרכים אחרות, מבלי להוביל לתוצאה של ביטול כתב האישום.

7. במקרה דנא, המאשימה שלחה מכתב ידוע לכתובתה של הנאשמת שהופיעה ברישומי משרד הפנים. ב"כ הנאשמת אף אישר נתון זה, לשאלת בית המשפט. אכן, משחזר דבר הדואר בציון ההערה כי "הנמען העתיק מקום מגוריו" מוטב היה כי המאשימה היתה פועלת לבירור כתובת אחרת, עדכנית, של הנאשמת (להבדיל, למשל, ממקרה בו דבר הדואר לא נדרש, או כי הנמען סירב לחתום עליו).

הנאשמת מסרה כתובת אחרת (מזו שמופיעה במשרד הפנים) עת נחקרה במשטרה, ולפיכך בנקל יכולה היתה המאשימה לשלוח את מכתב היידוע לכתובת כפי שנמסרה, בטרם הגשת כתב האישום. בפועל המאשימה לא עשתה כן.

8. המאשימה לא התרשלה במידה שיש בה בכדי להוביל לביטול כתב האישום; לא ניתן לצפות כי המאשימה תנהל חקירה משלה בכל מקרה בו הכתובת המצוינת במשרד הפנים אינה הכתובת המעודכנת של הנאשם. במקרה זה, כפי שניתן לראות ברשימת הכתובות שהוגשה, מדובר בנאשמת שהחליפה מספר כתובות. מצופה כי הנאשמת, אשר נחקרה במשטרה וידעה כי ייתכן ובעקבות כך אף יתנהלו הליכים נוספים, תעדכן את כתובתה

במשרד הפנים. משלא עשתה כן, לא ניתן לייחס את האחריות לאי קבלת מכתב היידוע אצלה, לפתחה של המאשימה בלבד.

9. משכך, נוכח מחדלה של התביעה בכך שלא ביררה אל נכון את כתובתה העדכנית של הנאשמת לאחר חזרת המכתב, ומנגד, הימנעותה של הנאשמת מלעדכן את מענה במשרד הפנים, שוכנעתי כי על תיקון הפגם להיעשות בדרך הבטלות היחסית, באופן של קיום שימוע בדיעבד, בלב פתוח, ונפש חפצה.

10. המזכירות תעביר החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, י' שבט תשפ"ג, 01 פברואר 2023, בהעדר הצדדים.